

EUROPOS
KOMISIJA

Briuselis, 2014 09 11
COM(2014) 559 final

2014/0258 (NLE)

Pasiūlymas

TARYBOS SPRENDIMAS

kuriuo valstybės narės įgaliojamos dėl Europos Sąjungos interesų ratifikuoti 1930 m. Tarptautinės darbo organizacijos konvencijos dėl priverstinio darbo 2014 m. protokolo nuostatas, susijusias su teisiniu bendradarbiavimu baudžiamosiose bylose

AIŠKINAMASIS MEMORANDUMAS

1. PASIŪLYMO APLINKYBĖS

Siūlomi Tarybos sprendimai leis valstybėms narėms ratifikuoti 1930 m. Tarptautinės darbo organizacijos (toliau – TDO) konvencijos dėl priverstinio darbo protokolą (toliau – Protokolas).

1930 m. TDO konvencija Nr. 29 dėl priverstinio darbo (toliau – Konvencija) yra viena iš aštuonių svarbiausių TDO konvencijų, kuriose nustatyti pagrindiniai tarptautiniai darbo standartai – ji laikoma žmogaus teisių užtikrinimo priemone. 1930 m. Tarptautinėje darbo konferencijoje (toliau – Konferencija) priimant Konvenciją valstybės narės buvo paragintos kuo greičiau uždrausti priverstinį darbą ir tokią veiklą kriminalizuoti. Tačiau po daugiau kaip 80 metų, nors Konvencija beveik visur ratifikuota, ši praktika vis dar egzistuoja, nors ir nebėra ta, su kuria imta kovoti XX amžiaus pradžioje. TDO duomenimis, ne mažiau kaip 20,9 mln. žmonių visame pasaulyje yra nukentėję nuo priverstinio darbo.

Konferencijos 103-ojoje sesijoje priimtu protokolu siekiama šalinti teisės įgyvendinimo trūkumus ir veiksmingiau kovoti su žmonių prekyba išnaudojimui darbe, taip pat geriau apsaugoti priverstinio darbo aukas ir atlyginti jų patirtą žalą.

Europos Sąjunga (ES) yra įsipareigojusi remti žmogaus teises bei deramą darbą ir kovoti su prekyba žmonėmis tiek Sąjungos viduje, tiek išorės santykių srityje. Taikant Protokolą taip pat labai svarbus ES įsipareigojimas remti vaiko teisių ir lyčių lygybės apsaugą, nes nuo tam tikrų formų priverstinio darbo dažniau nukenčia moterys. Teisės darbe yra vienas iš pagrindinių deramo darbo reikalavimų. Ratifikuodamos TDO konvencijas ir susijusius protokolus ES valstybės aiškiai parodo ketinančios vykdyti darnią ES politiką įgyvendinant pagrindinius principus ir teises darbe, taip pat visame pasaulyje gerinant darbo sąlygas.

Be to, Prekybos žmonėmis panaikinimo ES strategijoje¹ Komisija paragino ES valstybes nares ratifikuoti visus reikiamus tarptautinės teisės aktus bei susitarimus ir įvykdyti teisinius įsipareigojimus. Tai leis veiksmingiau, nuosekliau ir koordinuočiau kovoti su prekyba žmonėmis. Nusikaltimų aukų teisių stiprinimas ES buvo vienas iš strateginių pastarojo meto Komisijos prioritetų. Horizontaliojo veikimo Nusikaltimų aukų teisių direktyva bus užtikrinta, kad per policijos tyrimus ir teismo procesą nusikaltimų aukos naudotųsi savo teisėmis pagal bendrus privalomuosius standartus. Protokolą reikėtų vertinti kaip dar vieną priemonę šiam tikslui pasiekti.

Todėl būtina ES lygmeniu panaikinti visas teises kliūtis ratifikuoti Protokolą ES valstybėse narėse. Galiojančios ES teisės požiūriu Protokolo nuostatos nėra problemiškos.

Jomis tarptautinės teisės priemonės sustiprinamos nustatant įpareigojimą užkirsti kelią priverstiniam darbui, o jo aukoms suteikti apsaugą ir galimybę apginti savo teises, pavyzdžiui, gauti kompensaciją.

Protokolo 1 ir 6 straipsniuose TDO valstybėms narėms nurodyta konsultuojantis su darbdavių ir darbuotojų organizacijomis parengti nacionalinės politikos priemonės ir veiksmų planą, kuriais būtų veiksmingai ir tvariai panaikintas priverstinis darbas.

Protokolo 2 straipsnyje nurodytos priemonės, kuriomis TDO valstybės narės turi užkirsti kelią priverstiniam darbui:

- šviesti ir informuoti visuomenę, pirmiausia ypač pažeidžiamus asmenis ir darbdavius;

¹ Prekybos žmonėmis panaikinimo ES strategija 2012–2016 m., COM(2012) 286, 2012 6 19.

- stengtis užtikrinti, kad kovos su priverstiniu darbu teisės aktai būtų taikomi visiems darbuotojams visuose ekonomikos sektoriuose ir visais atvejais užtikrinamas jų įgyvendinimas, taip pat stiprinti darbo inspekcijos tarnybas;
- ginti žmones, ypač darbuotojus migrantus nuo galimo piktnaudžiavimo ir sukčiavimo samdant ir įdarbinant;
- skatinti tinkamą pareigų vykdymą ir viešajame, ir privačiajame sektoriuose ir
- šalinti priežastis, dėl kurių labiausiai didėja priverstinio darbo rizika.

Kalbant apie priverstinio darbo aukas, 3 straipsnyje nustatyta, kad turi būti imtasi veiksmingų priemonių jų tapatybei nustatyti, jų paleidimui, apsaugai, poilsiui ir reabilitacijai užtikrinti, taip pat teikiama kitokia pagalba ir parama. Pagal 4 straipsnį TDO valstybės narės privalo užtikrinti, kad visos aukos turėtų galimybę pasinaudoti teisių gynimo priemonėmis, pavyzdžiui, gauti kompensaciją, o kompetentingos valdžios institucijos turėtų teisę netraukti aukų baudžiamojon atsakomybėn už veiksmus, kuriuos jie atliko verčiami.

Be to, 5 straipsnyje numatytas tarptautinis bendradarbiavimas siekiant užkirsti kelią priverstiniam darbui ir jį panaikinti, o 7 straipsniu iš Konvencijos išbrauktos pereinamojo laikotarpio nuostatos.

Protokole aptariami ES teisės klausimai, kurie jau yra išsamiai sureguliuoti.

Protokolo nuostatos dėl priverstinio darbo prevencijos skirtos klausimams iš ES socialinės politikos srities, kurioje pagal ES teisę taikomos privalomosios nuostatos dėl darbo sąlygų².

Protokolo nuostatose dėl aukų apsaugos ir galimybės naudotis teisių gynimo priemonėmis aptariami teismo bendradarbiavimo baudžiamosiose bylose aspektai, o šioje srityje pagal ES teisę taikytini būtiniausi kovos su prekyba žmonėmis ir nukentėjusiųjų teisių standartai³.

Kai kurios Protokolo nuostatos taip pat susijusios su laisvu darbuotojų judėjimu⁴ ir prieglobsčio suteikimo ir imigracijos taisyklėmis⁵.

Be to, Protokolas susijęs su bendros prekybos politikos nuostatomis, tarptautiniais ES susitarimais, vystomojo bendradarbiavimo ir prekybos teisės aktais, kuriuose kalbama apie pagrindinius darbo standartus, taip pat su pagrindinių TDO konvencijų ratifikavimu ir veiksmingu įgyvendinimu trečiosiose šalyse ir ES.

2. KONSULTACIJŲ SU SUINTERESUOTOSIOMIS ŠALIMIS IR POVEIKIO VERTINIMO REZULTATAI

Netaikoma.

² Įskaitant Direktyvą 91/533/EEB dėl darbdavio pareigos informuoti darbuotojus apie galiojančias sutarties arba darbo santykių sąlygas (rašytinė pažyma), Direktyvą 2008/104/EB dėl darbo per laikinojo įdarbinimo įmones, taip pat direktyvas dėl darbuotojų sveikatos ir saugos, įskaitant Pagrindų direktyvą 89/391/EEB, Darbo laiko direktyvą 2003/88/EB, Dirbančio jaunimo apsaugos direktyvą 94/33/EEB ir Motinystės apsaugos direktyvą 92/85/EEB.

³ Direktyva 2011/36/ES (Kovos su prekyba žmonėmis direktyva); Direktyva 2012/29/ES (Nukentėjusiųjų teisių direktyva).

⁴ SESV 45 straipsnis ir Reglamentas (ES) Nr. 492/2011 dėl laisvo darbuotojų judėjimo Sąjungoje.

⁵ Direktyva 2004/81/EB (Direktyva dėl leidimo gyventi prekybos žmonėmis aukoms) ir Direktyva 2009/52/EB (Direktyva dėl sankcijų darbdaviams). Tam tikros Protokolo ir rekomendacijos nuostatos taip pat susijusios su Direktyva 2008/115/EB (Grąžinimo direktyva), Direktyva 2011/98/ES (Vieno leidimo direktyva) ir Direktyva 2014/36/ES (Sezoninių darbuotojų direktyva).

3. TEISINIAI PASIŪLYMO ASPEKTAI

Protokolas yra privalomas tarptautinis susitarimas, kuris turi būti ratifikuotas ir kuris yra susijęs su Konvencija. Jį ratifikuojančios valstybės prisiima teisinius įsipareigojimus, o ratifikuoti jį gali tik Konvenciją ratifikavusios valstybės.

Tarptautinė darbo organizacija Protokolą pasitelkia prireikus iš dalies pakeisti ir papildyti Konvenciją atsižvelgiant į kintančias sąlygas, kad ji atitiktų aktualius poreikius. Taikant Protokolą taip pat atsižvelgiama į TDO konstitucijos 19 straipsnio 4 dalį dėl konvencijų priėmimo ir ratifikavimo.

Pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo (toliau – ETT)⁶ praktiką, visų pirmą dėl TDO konvencijos sudarymo ir ratifikavimo⁷, valstybės narės negali ratifikuoti Protokolo netaikydamos ES institucijų procedūrų, nes kai kurios Protokolo nuostatos priklauso ES kompetencijai.

Vis dėlto pati ES negali ratifikuoti TDO protokolo, nes pagal TDO taisykles jo šalimis gali tapti tik valstybės.

Kadangi šio Protokolo dalykas apima ir ES kompetencijos, ir valstybių narių kompetencijos klausimus, ES institucijos ir valstybės narės turi imtis reikiamų priemonių bendradarbiauti ratifikuojant Protokolą ir įgyvendinant jame nustatytus įsipareigojimus⁸.

Per pastarąjį dešimtmetį Taryba jau įgaliojo valstybes nares dėl ES interesų ratifikuoti penkias TDO konvencijas, kurios iš dalies priklauso ES kompetencijos sritims⁹.

Protokole kalbama apie įvairius kovos su prekyba žmonėmis, nukentėjusiųjų apsaugos ir darbo politikos aspektus, kurie ES teisėje jau yra labai išsamiai sureguliuoti, todėl spręsdamos šiuos klausimus su trečiosiomis šalimis valstybės narės negali veikti savarankiškai¹⁰. Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo (SESV) 82 straipsnio 2 dalis ir 153 straipsnis yra svarbiausias teisinis pagrindas, kuriuo remiantis priimami šios srities ES teisės aktai – išsamesni nei Protokole nustatyti bendrieji principai.

Jokios Protokolo nuostatos neprieštarauja ES teisės aktais šiose srityse nustatytiems būtiniausiems reikalavimams.

⁶ ETT sprendimas dėl AETR (Europos šalių susitarimo dėl kelių transporto priemonių ekipažų, važiuojančių tarptautiniais maršrutais, darbo), 1971 m. kovo 31 d. byla 22/70, Rink. 1971, p. 263; taip pat žr. SESV 3 straipsnio 2 dalį, kuriame šie principai buvo kodifikuoti.

⁷ 1993 m. kovo 19 d. ETT nuomonė 2/91 dėl Cheminių medžiagų konvencijos Nr. 170, Rink. 1993-I, p. 1061.

⁸ Jau minėta ETT nuomonė 2/91, 36, 37 ir 38 punktai.

⁹ 2005 m. balandžio 14 d. Tarybos sprendimas, įgaliojantis valstybes nares Bendrijos interesų labui ratifikuoti Tarptautinės darbo organizacijos konvenciją dėl jūrininkų tapatybės dokumentų (Konvencija Nr. 185), OL L 136, 2005 5 30, p.1;

2007 m. birželio 7 d. Tarybos sprendimas, įgaliojantis valstybes nares Europos bendrijos interesų labui ratifikuoti Tarptautinės darbo organizacijos 2006 m. darbo jūroje konvenciją, OL L 161, 2007 6 22, p. 63;

2010 m. birželio 7 d. Tarybos sprendimas, kuriuo valstybės narės įgaliojamos Europos Sąjungos interesų labui ratifikuoti Tarptautinės darbo organizacijos 2007 m. Darbo žvejybos sektoriuje konvenciją (Konvencija Nr. 188), OL L 145, 2010 6 11, p. 12;

2014 m. sausio 28 d. Tarybos sprendimas, kuriuo valstybės narės įgaliojamos Europos Sąjungos interesų labui ratifikuoti 1990 m. Tarptautinės darbo organizacijos konvenciją dėl saugumo darbe naudojant chemines medžiagas (Konvencija Nr. 170) (2014/52/ES);

2014 m. sausio 28 d. Tarybos sprendimas, kuriuo valstybės narės įgaliojamos Europos Sąjungos interesų labui ratifikuoti 2011 m. Tarptautinės darbo organizacijos konvenciją dėl deramo darbo namų ūkio darbuotojams (Konvencija Nr. 189) (2014/51/ES).

¹⁰ ETT nuomonė 2/91, 25 ir 26 punktai.

Remiantis TDO konstitucijos 19 straipsnio 8 dalimi Protokole nustatomi būtiniausi standartai. ES teisės aktuose vadovaujamasi tokiu pačiu principu. Tai reiškia, kad Sąjungos teisės nuostatos gali būti griežtesnės nei TDO standartai, ir atvirkščiai¹¹.

Todėl siūlomu Tarybos sprendimu valstybės narės įgaliojamos dėl Europos Sąjungos interesų ratifikuoti ES kompetencijai priklausančias Protokolo nuostatas, ir joms rekomenduojama tai padaryti iki 2016 m. pabaigos.

Siūlomi Tarybos sprendimai grindžiami, pirma, SESV 218 straipsnio 6 dalimi kartu su SESV 82 straipsnio 2 dalimi, kurios yra svarbiausias teisinis pagrindas priimti ES teisės aktus dėl teismo bendradarbiavimo baudžiamosiose bylose, svarbiose kovojant su prekyba žmonėmis ir sprendžiant nukentėjusiųjų teisių klausimus, ir, antra, SESV 153 straipsnio 2 dalies antru punktu kartu su SESV 218 straipsnio 6 dalimi, kurie yra svarbiausias teisinis pagrindas priimti ES teisės aktus dėl darbuotojų apsaugos ir darbo sąlygų gerinimo, svarbius priverstinio darbo prevencijai.

Protokolu siekiama kelių tikslų, kurie tarpusavyje glaudžiai susiję, ir nė vienas iš šių tikslų, lyginant su kitais, nėra antrinis ar netiesioginis. Protokolu siekiama ne tik užtikrinti deramas darbo sąlygas, apsaugoti priverstinio ar privalomojo darbo aukas, bet ir nubausti kaltininkus. Todėl jis turi būti grindžiamas ir SESV 82 straipsnio 2 dalimi, ir SESV 153 straipsnio 1 dalies a ir b punktais. Vieno sprendimo negalima priimti remiantis dviem teisiniais pagrindais, jei pagal juos reikalaujama taikyti procedūras, kurios tarpusavyje nesuderinamos¹². Taip yra ir šiuo atveju, nes nuostatos dėl teismo bendradarbiavimo baudžiamosiose bylose nėra privalomos Danijai, o dėl to kyla neaiškumas dėl balsavimo Taryboje teisių. Todėl reikia priimti du atskirus Tarybos sprendimus.

Kalbant apie tikslą apsaugoti priverstinio ar privalomojo darbo aukas ir nubausti kaltininkus, vienintelis teisinis pagrindas, kuriuo turėtų būti grindžiamas šis pasiūlymas, yra SESV 82 straipsnio 2 dalis. Tiesa, Protokole taip pat kalbama apie priverstinio ar privalomojo darbo aukų leidimus gyventi, nes jie reikalingi, kad šie asmenys galėtų pasinaudoti tinkamomis ir veiksmingomis teisių gynimo priemonėmis (žr. visų pirma Protokolo 4 straipsnį). Tačiau šis su SESV 79 straipsniu susijęs tikslas yra atsitiktinis – su SESV 82 straipsnio 2 dalimi¹³ susijęs tikslas užkirsti kelią prekybai žmonėmis, su ja kovoti ir apsaugoti jos aukas yra kur kas svarbesnis tikslas ir teisinio pagrindo aspektas.

Todėl Komisija pažymi, kad 2014 m. balandžio 14 d., remdamasi SESV 218 straipsnio 3 dalimi ir 4 straipsniu, ji pateikė Tarybai Rekomendaciją dėl Tarybos sprendimo, kuria įgaliojama pradėti derybas 103-oje Tarptautinės darbo konferencijos sesijoje dėl Protokolo, kuriuo papildoma 1930 m. Tarptautinės darbo organizacijos konvencija Nr. 29 dėl priverstinio darbo, ir priimami derybiniai nurodymai (COM(2014)238, 2014 4 14). Taip pat Komisija pažymi, kad ši rekomendacija buvo apsvaistyta 2014 m. gegužės 5 d., gegužės 14 d. ir gegužės 16 d. Tarybos darbo grupės posėdžiuose ir kad, nepaisant kelių bandymų susitarti, 2014 m. gegužės 23 d. Nuolatinių atstovų komiteto posėdyje buvo nuspręsta toliau nesvarstyti šio klausimo ir neteikti sprendimo projekto tvirtinti Tarybai. Todėl Komisija padarė pareiškimą, kuris buvo įtrauktas į Nuolatinių atstovų komiteto posėdžio protokolą:

¹¹ ETT nuomonė 2/91, 18 punktas.

¹² Žr. naujausio 2014 m. birželio 11 d. ETT sprendimo byloje C-377/12 34 punktą.

¹³ Žr. visų pirma SESV 82 straipsnio 2 dalimi grindžiamą 2012 m. spalio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2012/29/ES, kuria nustatomi būtiniausi nusikaltimų aukų teisių, paramos joms ir jų apsaugos standartai, ir SESV 82 straipsnio 2 dalimi ir 83 straipsnio 1 dalimi grindžiamą 2011 m. balandžio 5 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2011/36/ES dėl prekybos žmonėmis prevencijos, kovos su ja ir aukų apsaugos. Protokolo 1 straipsnio 1 dalis, 1 straipsnio 2 dalis, 1 straipsnio 3 dalis, 2 straipsnio a punktas, 2 straipsnio c punktas, 3 straipsnis, 4 straipsnio 1 dalis ir 4 straipsnio 2 dalis yra tiesiogiai susiję su šiomis direktyvomis reglamentuojamais dalykais.

„Komisija primena valstybių narių ir Komisijos prievolę visuomet lojaliai bendradarbiauti. Nepriėmus šių sprendimų susiklostys Sutarčių neatitinkanti padėtis, nes valstybės narės neturi teisinės galios tarptautinėse derybose priimti teisinių įsipareigojimų Sąjungos kompetencijos klausimais, nesiremamos Sąjungos sprendimais. Komisija apsvarstys, kokių priemonių reikėtų imtis tokiu atveju. Komisija primena, kad Sąjungos kompetencijos sričių būtina laikytis, kad būtų išvengta Europos Sąjungos teisės aktų ir deryboms pateiktų TDO priemonių nenuoseklumo, o valstybės narės veiktų ES ir TDO interesų labui.“

Komisija taip pat pažymi, kad nors minėtas sprendimo projektas nebuvo priimtas, valstybės narės Tarptautinėje darbo organizacijoje tęsė derybas dėl Konvencijos dėl priverstinio darbo 2014 m. protokolo ir jį priėmė. Atsižvelgdama į Konvencijos dėl priverstinio darbo 2014 m. protokolo svarbą, šiuo dokumentu Komisija, remdamasi SESV 218 straipsnio dalimi, siūlo įgalinti visas valstybes nares dėl Sąjungos interesų kartu ratifikuoti šį protokolą. Vis dėlto Komisija pabrėžia, kad šis pasiūlymas jokių būdu negali būti suprantamas taip, kad procedūra, pagal kurią TDO priėmė minėtą protokolą, Komisijai yra teisiškai priimtina.

Pasiūlymas

TARYBOS SPRENDIMAS

kuriuo valstybės narės įgaliojamos dėl Europos Sąjungos interesų ratifikuoti 1930 m. Tarptautinės darbo organizacijos konvencijos dėl priverstinio darbo 2014 m. protokolo nuostatas, susijusias su teisiniu bendradarbiavimu baudžiamosiose bylose

EUROPOS SAJUNGOS TARYBA,

atsižvelgdama į Sutartį dėl Europos Sąjungos veikimo, ypač į jos 82 straipsnio 2 dalį kartu su 218 straipsnio 6 dalies a punkto v papunkčiu,

atsižvelgdama į Europos Komisijos pasiūlymą,

atsižvelgdama į Europos Parlamento pritarimą¹⁴,

kadangi:

- (1) Europos Sąjunga ragina ratifikuoti tarptautines darbo konvencijas, kurias Tarptautinė darbo organizacija laiko atitinkančiomis šių laikų reikalavimus, kad Europos Sąjungai būtų lengviau užtikrinti visiems žmogaus teises ir deramą darbą ir išnaikinti prekybą žmonėmis tiek Sąjungoje, tiek už jos ribų, o siekiant šių tikslų nepaprastai svarbu pagrindinių principų ir teisių darbe apsauga;
- (2) kai kurios 1930 m. Tarptautinės darbo organizacijos konvencijos dėl priverstinio darbo 2014 m. protokolo (toliau – Protokolas) nuostatos pagal SESV 82 straipsnio 2 dalį priklauso Sąjungos kompetencijai. Be to, kai kurios Protokolo nuostatos jau įtvirtintos ES teisės aktuose dėl teismo bendradarbiavimo baudžiamosiose bylose¹⁵;
- (3) todėl valstybės narės negali priimti išipareigojimų dėl šių nuostatų, netaikydamos Europos Sąjungos institucijų procedūrų¹⁶;
- (4) TDO konstitucijos 19 straipsnio 4 dalis dėl konvencijų priėmimo ir ratifikavimo taip pat taikoma Protokolui – teisiškai privalomam tarptautiniam susitarimui, kuris turi būti ratifikuotas ir susietas su Konvencija;
- (5) Europos Sąjunga Protokolo ratifikuoti negali, nes tik valstybės narės gali būti jo šalimis;
- (6) todėl visos valstybės narės kartu dėl Europos Sąjungos interesų turi būti įgalios ratifikuoti Protokolo nuostatas, kurios pagal SESV 82 straipsnio 2 dalį priklauso Europos Sąjungos kompetencijai;

¹⁴ OL C, , p. .

¹⁵ Kai kurios Protokolo nuostatos jau buvo įtvirtintos Direktyva 2011/36/ES, Direktyva 2011/36/ES dėl prekybos žmonėmis prevencijos, kovos su ja ir aukų apsaugos (Kovos su prekyba žmonėmis direktyva) ir Direktyva 2012/29/ES, Direktyva 2012/29/ES, kuria nustatomi būtiniausi nusikaltimų aukų teisių, paramos joms ir jų apsaugos standartai (Nusikaltimų aukų teisių direktyva).

¹⁶ ETT sprendimo *Komisija prieš Tarybą* (AETR), 22/70, Rink. 1971, p. 263, 22 punktą, nuomonės byloje 2/91 (ILO), Rink. 1993-I, p. 1061, 26 punktą, ir sprendimo *Komisija prieš Graikiją*, C-45/07, Rink. 2009-I, p. 701, 31 punktą.

- (7) vienintelis teisinis pagrindas, kuriuo turėtų būti grindžiamas šis sprendimas, yra SESV 82 straipsnio 2 dalis. Tiesa, Protokole taip pat kalbama apie priverstinio ar privalomojo darbo aukų leidimus gyventi, nes jie reikalingi, kad šie asmenys galėtų pasinaudoti tinkamomis ir veiksmingomis teisių gynimo priemonėmis (žr. visų pirma Protokolo 4 straipsnį). Tačiau šis su SESV 79 straipsniu susijęs tikslas yra atsitiktinis – su SESB 82 straipsnio 2 dalimi susiję tikslai yra kur kas svarbesni ir sudaro savaime teisinio pagrindo aspektą;
- (8) pagal prie Europos Sąjungos sutarties ir Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo pridėto Protokolo dėl Danijos pozicijos 1 ir 2 straipsnius Danijai šis sprendimas nėra privalomas ir ji neturi jo taikyti vykdydama teisminę bendradarbiavimą baudžiamosiose bylose;
- (9) Jungtinei Karalystei ir Airijai Direktyva 2011/36/ES dėl prekybos žmonėmis prevencijos, kovos su ja ir aukų apsaugos ir Direktyva 2012/29/ES, kuria nustatomi būtiniausi nusikaltimų aukų teisių, paramos joms ir jų apsaugos standartai, yra privalomos, todėl jos dalyvauja priimant šį sprendimą;
- (10) dėl Protokolo projekto nuostatų, nesusijusių su teisiniu bendradarbiavimu baudžiamosiose bylose, kartu su šiuo sprendimu bus priimtas kitas sprendimas,

PRIĖMĖ ŠĮ SPRENDIMĄ:

1 straipsnis

Valstybės narės įgaliojamos ratifikuoti 1930 m. Tarptautinės darbo organizacijos konvencijos dėl priverstinio darbo 2014 m. protokolo nuostatas, kurios pagal SESV 82 straipsnio 2 dalį priklauso Europos Sąjungos kompetencijai.

2 straipsnis

Valstybės narės turėtų imtis reikiamų veiksmų kuo greičiau, pageidautina iki 2016 m. gruodžio 31 d., deponuoti Protokolo ratifikavimo dokumentus Tarptautinio darbo biuro generaliniam direktoriui.

3 straipsnis

Šis sprendimas skirtas valstybėms narėms.

4 straipsnis

Šiame sprendime „valstybės narės“ – tai visos valstybės narės, išskyrus Daniją.

Priimta Briuselyje

Tarybos vardu
Pirmininkas